

1) Κλαίω μετὰ λυγμῶν. Συνών. *ἀναλυγγίζω, λυγγιάζω. Πβ. ἀναλυγγώνω. 2) Τρώγων λιπαρὸν φαγητὸν καταλαμβάνομαι ὑπὸ δυσαρέστου αἰσθήματος Στερελλ. (Καλοσκοπ. κ. ἄ.) Χίος

*ἀναλυγγίζω, ἀνελυγγῶ Λεξ. Μπριγκ. ἀνελυγῶ Θήρ. ἑνελυγγῶ Νίσυρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. λυγγίζω.

Ἀναλυγγιάζω 1, ἐνθ. ἀν.: Ἀνελυγῆ σὰ μωρὸ Θήρ.

ἀναλυγγώνω ἀμάρτ. ἀναλυγώνω Πελοπν. (Λακων.) ἀναλ'γώνου Σάμ. ἀνελυγώνω Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λυγγώνω.

1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ λυγγὸς Πελοπν. (Λακων.): Ἦπια νερὸ κι ἀνελύγωσα. Πβ. ἀναλυγγιάζω, *ἀναλυγγίζω, λυγγιάζω. 2) Μηρυκάζω Θήρ. Συνών. ἀναμασουλίζω 1, ἀναμασῶ 1, ἀναχαράζω, ξαναμασῶ, χαράζω.

ἀναλυγίζω Λεξ. Βλαστ. ἀναλυγάω Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λυγίζω, παρ' ὃ καὶ λυγάω.

Μετβ. κάμπτω Λεξ. Βλαστ. Ἀμτβ. κάμπτομαι Πελοπν. (Οἶν.): Ἄσμ.

Ἀναλυγάει ὁ κάλαμος φιλάει τὸ κυπαρίσσι.

Συνών. λυγίζω.

ἀνάλυμα τό, Ἦπ. Μακεδ. (Καστορ.) — Λεξ. Δεέκ ἀνάλ'μα Θεσσ. κ. ἄ. ἀνάλυσμα Πελοπν. (Λακων.) ἀνάλυσμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀνάλυγμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.) ἀνέλυμα Α.Κρήτ. ἀνέλ'μα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω, παρ' ὃ καὶ ἀναλύζω καὶ ἀνελύω. Ὁ τύπ. ἀνέλυμα καὶ παρὰ Σομ.

1) Τῆξις, διάλυσις Ἦπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ. Μακεδ. (Καστορ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δεέκ: Τὸ βούτυρο θέλει ἀνάλυμα Ἦπ. Συνών. ἀνάλειωμα, ἀναλίγωμα, ἀναλιγώμος, λειώσιμο. 2) Μαλάκωμα, ἀπάλυνσις πράγματος διὰ τοῦ ὕδατος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.): Τῇ ψωμί' τ' ἀνάλυγμαν Τραπ. Συνών. ἀνάλυσι 2, χύλωμα. 3) Ἐκτύλιξις νήματος ἐκ τῆς ἀτράκτου Α.Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀναλυμὸς 2, ἀντίθ. ἀνάλεμα, ἀναλεμὸς.

ἀναλυμὸς ὁ, Α.Κρήτ. ἀναλ'μὸς Ἦπ. (Ζαγόρ.) ἀνελυμὸς Α.Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Καύσων ὑπερβολικὸς (ὡς οἶονεὶ ἀναλύων, τήκων τὰ πάντα) Ἦπ. (Ζαγόρ.): Σήμωρα εἶνι ἀναλ'μός. 2) Ἐκτύλιξις πράγματός τινος, εἰδικώτερον δὲ ἐκτύλιξις νήματος ἐκ τῆς ἀτράκτου καὶ μεταφορὰ εἰς τὸ τυλιγάδι Κρήτ. (Σητ. κ. ἄ.): Αἰνίγμ. Ἀνελύω τῇ ζώνῃ μου κι ἀνελυμὸ δὲν ἔχει (ὁ μακρὸς δρόμος) Σητ. Ἦ κακὴ ἀνυφαντοῦ ἀναλεῖ ἀναλεῖ κι ἀναλυμὸ δὲν ἔχει (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Κρήτ. Συνών. ἀνάλυμα 3, ἀντίθ. ἀνάλεμα, ἀναλεμὸς.

ἀναλγούκου Τσακων. ἀναλγούχου Τσακων.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω. Πβ. HPernot Dial. tsakon. 315. Κατὰ ΜΔέφνερ Λεξ. 21 ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνελιέω.

Μαζεύω τὸ νῆμα ἀπὸ τὸ ἀδράχτι εἰς τὸ τυλιγάδι: Λίμι τὸν ἀκυλίττα ν' ἀναλγούτσου τὰν κωνά (δῶσε μου τὸ τυλιγάδι νὰ τυλιγαδιάσω τὴν κλωνίην, δηλ. τὸ νῆμα). Συνών. ἀγκουφίζω, ἀλυσιδιάζω 1, γλυτηριάζω, τυλιγαδιάζω. Πβ. ἀναλύω Α 5.

ἀνάλυσις ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνάλυσις.

1) Ἡ διὰ χυμικῶν μέσων ἀποσύνθεσις, διάλυσις συνθέτου πράγματος εἰς τὰ ἀπλᾶ συστατικὰ στοιχεῖα λόγ. κοιν.: Πάω τὸ αἷμα - τὰ οὖρα νὰ κάμω ἀνάλυσι. 2) Τὸ διὰ τοῦ ὕδατος μαλάκωμα πράγματος Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἐσέγκα τὸ ψωμὶν - τὰ φασούλᾶ 'ς σὴν ἀνάλυσιν (ἐσέγκα = ἔβαλα) Κοτύωρ. Χαλδ. || Φρ. Ἐβαλα τὰ τσαρούδᾶ μ' 'ς σὴν ἀνάλυσιν (ἐτοιμάζομαι πρὸς ὁδοιοποίησιν, πρὸς ταξίδι, διότι μέλλων νὰ ὁδοιοποιηθῇ τις ἐτοιμάζει τὰ τσαρούχια τοῦ διορθῶν καὶ ἐπισκευάζων αὐτὰ ἀφοῦ προηγουμένως τὰ βάλλῃ εἰς τὸ ὕδωρ διὰ νὰ μαλακώσουν) Κερασ. Συνών. ἀνάλυμα 2, χύλωμα.

ἀναλυσία ἡ, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω.

Ἦ ἐκ τῶν συνεχῶν βροχῶν ἡ τῆς τήξεως τῶν χιόνων διαπότισις καὶ ἀπάλυνσις τῆς γῆς ἐνθ' ἀν.: Ἐβρεξεν πολλὰ καὶ ἐέντον ἀναλυσία Χαλδ.

ἀναλυσιάζω ἀμάρτ. ἀνελυσιάζω Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάλυσις.

1) Διαβρέχω τι: Ἀνελυσιάζω τὸ χῶμα. 2) Ἀναδίδω τὸ περιεχόμενον ὑγρὸν, γίνομαι ὑδαρέστερος: Ἀνελυσιάζει ἡ λάσπη. Συνών. ἀναλιγδιάζω 2, ἀναλιγώνω 2 β, ἀναλύω Β 1. Πβ. ἀναδίνω Α 3, ἀναδοσιῶ 1, ἀναζουδιῶ, ἀναλιγδιάζω 1, ἀναλείχω 3, ἀναξερνῶ.

ἀναλυτὰ ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναλυτός.

Ἦ σφικτά, χαλαρῶς: Δένω τῇ ζώνῃ ἀναλυτὰ. Τυλίγω τὴν κλωστή ἀναλυτὰ. Συνών. ἀναδωπά, ἀπαλά, χαλαρά, ἀντίθ. σφικτά.

ἀναλυτάδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναλυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἦ κατὰ τόπους διάλυσις τῆς χιόνος, ὥστε νὰ φαίνεται τὸ ἔδαφος: Τὸ χιόνι κάνει ἀναλυτάδα.

ἀναλυτῆς ὁ, Κεφαλλ. Κρήτ. — Λεξ. Αἰν. Θηλ. ἀναλύτρα Θράκ. (Μάδυτ.) Πελοπν. (Δημητσάν.) ἀνελύτρα Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω. Ἦ λ. καὶ παρὰ Γερμ. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀναλύτης.

Ἦ ἐξάγων ἐκ τῶν βομβυκίων τοῦ μεταξοσκώληκος νῆμα, ὁ ἀναπνιζόμενος ἐνθ' ἀν.: Φρ. Σὰν τὴν ἀναλύτρα κάνει (ἐπὶ τοῦ ὑπερμέτρωι χειρονομούντος ἐκ μεταφ. τῶν κινήσεων τῶν χειρῶν τῆς ἀναπνιζομένης) Δημητσάν. Ἦ λ. καὶ ὡς ἐπών. Κεφαλλ.

ἀναλυτὸς ἐπίθ. κοιν. ἀνελυτὸς Α.Κρήτ. ἀναλ'τὸς βόρ. ἰδιώμ. ἀνιλ'τὸς Λέσβ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω. Πβ. καὶ μεταγν. ἐπίθ. ἀνάλυτος.

1) Ὁ χαλαρῶς δεμένος καὶ εὐκόλως λυόμενος κοιν.: Κόμπος ἀναλυτός. Σκοινὶ ἀναλυτό. β) Ὁ μὴ πλεγμένος πολλαχ.: Μαλλὰ ἀναλυτὰ. Συνών. ξέπλεκος. 2) Ὁ ἀραιῶς ὑφασμένος πολλαχ.: Ἀναλυτὸ παννί. Συνών. ἀγανὸς 3, ἀνάγλυκος 3, ἀνάραιος, ἀρύς, ἀντίθ. κρουστός, πυκνός, σφικτός. β) Τὸ οὐδ. ἀναλυτὸ οὐς., εἶδος παννίου ἀραιῶς ὑφασμένου Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

3) Ὁ εὐρισκόμενος εἰς κατάστασιν τήξεως, διαλυμένος κοιν.: Βούτυρο - κατράμι - κερὶ - μολύβι ἀναλυτὸ κοιν. || Φρ. Τὰ λόγια τοῦ ἦταν μολύβι ἀναλυτὸ (καυστικά, πικρά) Ἀθῆν. Συνών. ἀναλειωτός, ἀναλυμένος (ἰδ. ἀναλύω Α 1), λειωμένος (ἰδ. λειώνω), ἀντίθ. ἀλειωτός 1, ἀλυτός 3, ἀνάλειωτος, ἀνάλυτος 1, πηχτός.

